

Tynka, Hubert, Miošek a kočička Bílá

Jednou večer uviděl Kompostík na zahradě rezavou fenku, jak prolézá mezi ploty a hledá nějakou zábavu.

„Hej ty, kdo jsi?“ zeptal se psí řečí.

Fenka se rozhlížela, štěkala, ale stále nemohla přijít na to, kdo ji oslovil. Potom uslyšela šustění listů bezu a odtud se ozvala rádoby psí slova: „Dovol, abych se představil. Jsem Kompostík a bydlím v tomto keři.“

„A kde ses tam, prosím tě, vzal?“ odvětila Fenka.

„Jaro mě vytáhlo ven z mého podzemního domova.“

„Tak to je skvělá zpráva, zaběhnu ji štěknout kamarádům – kocouru Hubertovi, Miovi a kočičce Bílé. A mimochodem – já jsem Tynka.“

A za chvíli se přihnali všichni čtyři. Nejdříve se představil Hubert. Drobný černobílý kocourek původem z Nového Strašecí bydlel před mnoha lety u rodiny hrnčířů spolu s dalšími zvířaty a často se prý na něj nedostalo jídlo, protože byl málo průbojný. Měl nadvakrát zlomený ocásek a nikdy nechtěl říct, jak se mu to stalo. Miloval pohodu a teplo, na které byl zvyklý z hrnčířských pecí. Přes den byl venku, ale v noci obvykle spával u komína v domě hospodáře. Na Březíkov se dostal jako dárek k Mikuláši.

„A co ty, kočičko?“ hvízdil jedním dechem Kompostík. „Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Bílá. Jmenovala jsem se původně Selfie, ale hospodářově ženě se mé jméno zdálo divné. Tak mě přejmenovala. Posadila si mě na klín a říkala mi, že by mi slušelo jméno Bílá, i když mám teď na sobě i černé flíčky. Také

jsem prý moc milá – ani nevím, jestli si to jméno vůbec zasloužím, mňau...“

„Jé, to se mi líbí,“ zachrastil Kompostík svými chapadýlky. „A navíc se to rýmuje!“ Potom se trochu naklonil k Tynce a zašeptal: „A ty jsi měla odjakživa tohle jméno?“

„No, dcera hospodyně Sára k tomu přidala ještě jedno přízvisko.“ Tynka začala rozpačitě hrabat packou do země, jako by tam hledala kost. „Víš, já jsem trochu s čistotou na štíru, tak mě Sára začala oslovovat Tynko-Špínko.“

Tohle Kompostíka náramně pobavilo. Smál se a celý se natřásal, až se mu chapadýlka zaplétala do sebe jako pomlázka. Poté odvětil: „Tak to si budeme rozumět, Tynko, já si také nečešu ty své rozevláté dřevěné dredíky každý den. Většinou mi je urovná vítr.“

Naposledy se představil Mio, šedobílý kocour s kulatým dobráckým obličejem. „Já jsem původně bydlel u sousedů a chodil jsem sem jen na návštěvu. Ale nějak tam o mě nestáli, tak jsem vlastně doma tady. Občas se toulám, nemotám se jen kolem domu jako Hubert, ale vždy se sem rád vracím, protože každý musí mít nějaký domov – to asi víš, Kompostíku...“ Ten jen chápavě přikývl a z jeho očí najednou vyzařovalo zvláštní světlo.

„Tak, přátelé milí, jsem moc rád, že jsme se seznámili. Víte, večer mi bývá smutno. Slepice s kohoutem odejdou ze zahrady a schovají se v kurníku a Ovika s Březíkem přespávají v Ovčím paláci nebo se někdy pasou v horní zahradě. Mám takový návrh. Co kdybyste přišli někdy večer pod můj bez a povídali jsme si o tom, co tu prožíváte?“

„To je super nápad!“ odvětila všechna zvířata. „Ale co slepice?“

„No, možná by se našlo řešení,“ hafla Tynka. „Mohla bych se s nimi domluvit a zkusit uvolnit tu dřevěnou závoru packou, nebo poprosím Březíka, aby do ní pořádně trknul – on to rád udělá.“

„Ujednáno,“ zachrastil Kompostík klacíky. „Takže po setmění u mě.“

Hospodář byl toho večera velmi překvapený, jak rychle a ukázněně hopkaly slepice do kurníku. Ovika s Březíkem předstírali, jak už jsou z pasení otrávení a potřebují si lehnout.

Zera

Když se po celé zahradě rozprostřelo ticho a tma zahalila vše tak, že nebylo vidět ani na krok, zvířátka se uvelebila co nejbliže bezu a Tynka začala vyprávět: „Prvním zvířetem na Březíkově byla Zera.“

„Ó, Zera, to je krásné jméno,“ vzdychla sborově všechna zvířata.

„Ano,“ pokračovala Tynka, „krásné jméno pro krásnou fenku. Byla celá černá, srst se jí leskla jako pyritové uhlí a pod krkem měla bílou elegantní skvrnku. Její předchozí majitelka ji měla doma v bytě spolu s rotvajlarkou Deborahou. Když byly malé, docela dobře se snášely, ale jakmile povyroستly, začaly na sebe útočit, a tak se majitelka rozhodla, že se Zery zbaví, a dala ji do útulku. A odtud se Zera dostala na Březíkov jako dárek k Vánocům.“

Hospodyně nebyla na psa vůbec připravená, nevěděla, co má dělat, a také Zera se nového prostředí bála a při sebemenším přiblížení na svou paničku cenila zuby a vrčela. Postupem času se však s novým prostředím sžila natolik, že se stala veselým zvířetem. A nejen to. Byla nesmírně učenlivá. Věděla, že když dostane povel ‚běž nahoru, půjdeš domů‘, má jít k horním dveřím. A když uslyšela jen ‚domů‘ běžela k dolnímu vstupu do domu.

Nejraději měla hru Kukikuk. To slovo u ní vyvolalo touhu oběhnout dům a objevit se na opačné straně. A největším štěstím bylo, když ji tam někdo čekal a pochválil ji. To by opakovala až do úmoru. Svůj pelech měla v horní části stavení a pokaždé, když si odpočinula, ráda přibíhala po schodech do kuchyně. Nejprve se vždy za skleněnými dveřmi zjevila její černá silueta a poté radostně vběhla kolem krbu na kobereček, nebo skočila rovnou do náruče.“

A Tynka pokračovala: „Jednou uprostřed zimy se hospodyně, Sára a Zera vydaly na procházku do lesů. Z ničeho nic se mezi stromy objevila srnka.“

A protože Zera vůbec nebyla zvyklá na zvířata žijící v přírodě, znala je totiž jen z televize, na kterou se dívala z gauče u předchozí majitelky, ozval se u ní zvířecí pud. Pochopila to jako výzvu a začala srnku honit. Marně ji hospodyně i Sára volaly. Ztratila se, jako by se po ní slehla zem. Po marném volání se hospodyně se Sárrou vrátily domů, usedly na pohovku a plakaly. Bály se, že Zeru už nikdy neuvidí. „Kde je ten černý stín?“ naříkala hospodyně. Nemohla spát, tak se spolu se Sárrou vydaly v noci do lesa a volaly: „Zero, domů, Zero, domů!“ Ale marně.

Po probdělé noci pokračovalo další pátrání. Nakonec hospodyně napadlo, jestli se Zera náhodou nevrátila k předchozí majitelce. Zazvonila u ní na dveře a ejhle! Vyběhla Zera a Debora.

„Zerinko, kde jsi byla?“ zvolala radostně, ale s úzkostí v hlase hospodyně.

„No, kde asi?“ spustila ledovým hlasem původní majitelka. „Máte si ji pořádně hlídat.“

Víte, kamarádi,“ pokračovala Tynka, „ptala jsem se Zery, proč se nevrátila na Březíkov. Vysvětlila mi, že když se dostala do hlubokého lesa, našla stopu jen do původního místa, kde bydlela. Škoda, že hospodyně nerozumí psí řeči, jinak by se netrápila, že Zera od ní chtěla utéct,“ dodala. „Ale vše dopadlo dobře a Zera žila dlouhý, krásný život na Březíkově, a když nadešel její čas, odešla do nebe v náručí hospodyně. A je tu stále s námi, protože má hrobeček na zahradě pod krásným modřínem, a my za ní chodíváme, vzpomínáme na ni a posíláme jí do nebečky v naší řeči zprávy o tom, co je tu nového.“

Zvířátka ani nemukla. Dokonce i Březík, který nikdy nevydržel dlouho poslouchat bez toho, že by do něčeho trknul nebo si uškubl kousek trávy, jen tiše zíral. Slepice Smutka začala smutně kdákat: „Ach jo, my už ji neuvidíme.“

Ale Vědka se do ní hned pustila: „Co blázníš, ty tragédko? Však ona je tady stále s námi – možná v jiné podobě, než si dovedeš představit, ale radost, kterou přinesla, se nikdy neztratí. Místo toho věčného bédování bys měla raději žít tak, aby na tebe také ostatní vzpomínali jako na příjemné zvíře.“

„Máš pravdu, Vědko. Budu se o to snažit.“

„A měla Zera ráda květiny?“ vyzvídala Květka.

